

Ἐκύτταξε περὶ ἐαυτὴν ἀσθμαίνουσα, ἤσθάνετο δὲ τὰ μέλη της ὡσεὶ καιόμενα.

— «Φλέγομαι! ὀλίγον ὕδωρ!...» εἶπε.

— «Γνωρίζεις ... φίλε μου ... κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσωμεν ... μακρὰν, μακρὰν ... ὦ! ποία εὐτυχία! ... Ὁ πατήρ μου θὰ εἶνε μαζί μας ... Θεοί μου, τί πόνος!... ἀπομάκρυνε τὸ πῦρ ἐκεῖνο ... δὲν βλέπεις ὅτι μὲ καίει; ὦ! μὴ μ' ἐγγίσης!...»

— «Μάξιμε ... Ὀκτάβιε ... μείνατε πλησίον μου .... ναι, ἐνθυμοῦμαι!...»

Ἡγέρθη μετὰ δυσκολίας, τοὺς ἐφίλησε τρυφερώτατα ἀμφοτέρους, καὶ ἐκύτταξε τὸν οὐρανόν:

«Ἄχ! ὁ ἀστὴρ λάμπει! ... μὴ με λησμονεῖτε .... χαίρετε!...»

— Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Ἡ Ψυχὴ δὲν ἔζη πλέον!

(Κατὰ τὸ ἰταλικόν. 1888)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΓΗ

Ἵάν ἔρχεται 'ς τὸ πλάι μου ὅλη ἀγάπη γίνεται
καὶ μὲ θωρεῖ μ' ἀχόρταγη ματιά,
κι' ἀπὸ τὰ μάτια της περνᾷ καὶ 'ς τὴν καρδιά μου χύνεται
γλυκειά, ρευστὴ κι' ἀόρατη φωτιά.

ἽΑπ' τῆς ἀγάπης τὸ χάσις μεθαίει ὁ νοῦς μου ὀλόκληρος
καὶ τοὺς συλλογισμούς του σταματᾷ,
καὶ μὲ φτερὰ ροδόχρυσα, τοῦ κόσμου τούτου ἀπόκληρος,
'ς ἐ κόσμον ἄλλον ἄγνωστο πετᾷ.

Καὶ βρίσκει ἐκεῖ παῖδ' ζωντανούς τοὺς πόθους, ταῖς ἐλπίδες του,
τὸν ἥλιον μεγαλειότερο ἀκόμα
νὰ ρίχνῃ ταῖς ὀλόθερμας κι' ὀλόχρυσαις ἀχτιδῆς του
'ς ἐ γῆ πού ἔχει ἀπάρθενο τὸ χῶμα.

ἽΣ αὐτὴ τῆ γῆ τὴν ἄγνωστη ἀνοῦν ζαχαροκάλαμα
κι' ἔχει καρπὸ 'ς ὅλα της τὰ μέρη,
τὴν σκάθουν δράκοι ἀόρατοι μὲ χέρια θεριοπάλαμα
κι' ἀνοβολᾷ χειμῶνα, καλοκαίρι.

'Σ αὐτὴ τῇ γῆ τὴν ἄγνωστη, ὅπου κρατᾶ μονάχη της
ἀκοίμητο τὸ φῶς παντοτεινά,
διαμάντια εἶν' ἢ πέτραις, ρουμπίνια εἶν' οἱ βράχοι της,
ρουμπίνια καὶ διαμάντια τὰ βουνά.

'Σ αὐτὴ τῇ γῆ τὴν ἄγνωστη τὰ στάχυα μεγαλώνουνε
καὶ κάνουν δεκαπλάσιο καρπὸ
κ' οἱ μύλοι οἱ ἀναρίθμητοι ταῖς φτέρυγες ἀπλώνουνε
'ς τῶν ἴδιο τὸν αἰώνιο σκοπὸ.

'Σ αὐτὴ τῇ γῆ τὴν ἄγνωστη ἡ κάθε ἐλῆξ σκεπάζεται
ἀπὸ καρπὸ κι' ἀπὸ κλαδιὰ μεστὰ
κ' ἔχει κορμὸ θεώρατο, ὅπου δὲν ἀγκαλιάζεται,
τὸ βάρος τοῦ καρποῦ της νὰ βαστᾶ.

'Σ αὐτὴ τῇ γῆ τὴν ἄγνωστη τὰ κλήματα' ἀραδιάζονται
κι' ὅλα γεννοῦν μυριόχρωμα σταφύλια
μὲ ράγες ὀλοστρόγγυλαις, ποὺ λὲς πῶς δὲν ἀλλάζονται
ἢ κάθε μιὰ μ' ἄλλα δεμάτια χίλια.

'Σ αὐτὴ τῇ γῆ τὴν ἄγνωστη καὶ τ' ἄνανθο χορτάρι της
κι' αὐτὸ καρπὸ, καρπὸ νὰ κάνη θέλει
κ' ἢ προκομμέναις μέλισσαις βυζαίνουν τὸ θυμάρι της
καὶ κάνουνε γλυκύτερο τὸ μέλι.

'Σ αὐτὴ τῇ γῆ τὴν ἄγνωστη 'γελάδα εἶνε τὸ πρόβατο
καὶ βόσκουν τὰ κοπάδια της μὲ τάξι,
παντοῦ, παντοῦ βρίσκουν τροφή καὶ μέσ' 'ς τὸν ἀγκαθόβατο,
κ' ἔχουν μαλλὶ μακρὸ, μαλλὶ μετᾶξι.

Τὰ δένδρα εἶν' ἀτέλειωτα κι' ἀνθίζουν καὶ τὰ ξύλα των
καὶ χαιρετοῦν τ' ἀγέρι μὲ καμάρι
κι' ἀπάνω 'ς τὰ ὀλόδροσα καὶ σμαραγδένια φύλλα των
στάζ' ἢ ὀροσιά, σωστὸ μαργαριτάρι.

'Σ αὐτὴ τῇ γῆ τὴν ἄγνωστη μέσ' 'ς τὰ πυκνὰ φυλλώματα,
ποὺ δὲν 'μποροῦν τὰ μάτια μου νὰ 'δοῦν,
πουλάκια ἑκατομμύρια, μ' ἀγάπαις, μὲ μαλώματα
γλυκὰ 'μέρα καὶ νύκτα κελαῖδοῦν.

Τὰ ὀροσερὰ λουλούδια της τόσο πολὺ μυρίζουνε
ἀπὸ τὸ ῥόδο ἴσα μὲ τῇ φτέρῃ.
ποὺ λὲς πῶς βλέπεις μυρωδιὰς ἀπ' τ' ἄνθη νὰ χωρίζουνε
καὶ 'σὰν καπνὸς νὰ παίζουν μὲ τ' ἀγέρι.

Ἵς αὐτὴ τῆ γῆ τὴν ἄγνωστη ὡσὺν ποτάμι χύνεται
 μιὰ θεία προσευχὴ παντοσεινὰ
 κ' ἡ μελωδία ἀρμονικὴ ἀγάλια-ἀγάλια σθῆνεται
 καὶ σθῆνεται καὶ πάλι ἀρχινᾷ.

Κ' εἶνε καινούργια μουσικὴ ποὺ ἀκόμη δὲν ἀντήχησε
 ἔς τὴν ἄμοιρη ζωὴ τοῦ κόσμου τούτου
 ἔς τὴν ἄμοιρη ζωὴ τοῦ κόσμου τούτου,
 κ' οὔτε κανέναν μουσικὸς ἔς τὰς ἡμέρας τοῦ εὐτύχησε
 μιὰ νότα τῆς νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του.

Ἵς αὐτὴ τῆ γῆ τὴν ἄγνωστη ποτὲ του δὲν ἐπέρασε
 ὁ Χάρος μὲ τὰ μαυρὰ του φτερά
 κ' εἶν' ἡ ζωὴ ἀτέλειωτη κ' ἡ νειότη δὲν ἐγέρασε
 καὶ τὴν στολίζει αἰῶνια ἡ χαρά.

Ἵς αὐτὴ τῆ γῆ τὴν ἄγνωστη τὰ μάτια σου μὲ φέρνουνε
 τὰ δυὸ σου μάτια κόρη μου χρυσῆ
 κ' ἐπιθυμιαὶς χαρούμεναις οἱ λογισμοὶ μου παίρνουνε
 κ' ἐλπίδα ἀπ' τὴν ἀγάπη περισσῆ.

*Αχ! ποῦ μὲ πᾶτε ὀνειράτα τοῦ πόθου χρυσοφτέρωτα
 ὡσὺν πουλὶ πετούμενο, γοργό; . . .
 Τῆ γῆ ἐκεῖνη ποὺ ὁ Ἀδάμ τὴν ἔχασεν ἀπ' τὸν ἔρωτα
 τὴ βροσκω μέσ' ἔς τὸν ἔρωτα ἐγώ.
 Ἐν Ἀθήναις τῆ 23 Ἰουλίου 1888.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΥΠΝΑ

Εὐπνα καὶ σὲ προσμένω τὰ μάτια σου νὰ δῶ,
 μ' ἀγεῖλι! ἔρωτευμένο σὲ γλυκοτραγουδῶ.

Ἵ Τρεμόσθησεν ἡ Πούλια κ' ἐξύπνησ' ἡ Λύγη,
 ἐξύπνησαν τὰ γούλια μοσχολοῦν τῆ γῆ.

Ἵ Εὐπνησ' ἡ δροσοῦλα φεγγεβολᾷ χρυσῆ,
 ἐξύπνησ' ἡ βρουσοῦλα, ξύπνα λοιπὸν καὶ σύ.

Εὐπνα, καστανομμάτα, μιὰν ὥρα καρτερῶ.
 φεύγουν, πετοῦν τὰ νειᾶτα, μὴ γίνωμε καιρό.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 24 Ἰουλίου 1888.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ